

KÉT NŐ

Homokot visznek az utcán. Két nő.
Karonfogva. Az egyik
magabiztosan, kicsit előbbre. A másik
mintha el akarna bújni a társa
válla mögé. Valaki
leejti a száját. Egyszerre
néznek hátra. A pillanat
mintha az előző volna. Ugatni
kezd egy kutya, de már
ütik is. Hallani, ahogy
fölröbban a
gombostűraktár, holott
reggel óta kapar a torkod, s az utcai
villany is ég már. Galambok
főtrik a párkányt, csipkedik egymás
füle tövét. Hullik a
börtönudvar. Két gombostűfej
között jön fel az égi
homokostál. Látni benne
Neil Armstrong lába nyomát. A dolgokat
akkor kellene a helyükre tenni, amikor
ott vannak. Mit mondjak? Két nő
a Holdon. Boldogok. S izgatóan
szépek.

Kántor Péter

MEKHANIK SUSHKOVVAL A VALAHANYADIK ISMÉTLÉSBEN

1997. május elsején
este felvonulok a szokásos útvonalamon,
a Duna-parton, a pesti oldalon,
éljen május elseje! – recsegi bennem
egy régi gramofonlemez, aztán elakad,
és csend lesz, jól kilépek, *allons enfants*,
ne maradjak le Mekhanik Sushkov mögött,
Mekhanik Sushkov két uszályt tol maga előtt a vizen,

az Árpád híd felé közeledünk fej fej mellett,
már izzadok, amikor eszembe jut a rövid nyelű lapát,
hogyan hova tűnhetett el a télen,
hol lehet és felbukkan-e még egyáltalán?
nem mintha aktuális lenne, nem az,
a havat szoktuk ellapátolni vele a kocsik körül,
most meg virágzanak a fák, a juhar, a platán,
most bújják át Mekhanik Sushkov a híd alatt,
és megy tovább, lassítás nélkül,
én pedig visszafordulok, ennyi az esti távom,
a Margit hídtól az Árpád hídig,
tavaly télen még, vagy tavalyelőtt,
egyszer kettesben vonultunk itt apámmal,
illetve hármásban: a rövid nyelű lapátot
felváltva hol én vittem, hol ő,
és mikor ő, akkor én zsebre vághattam a kezem,
mert kesztyű persze nem volt egyikünkénél se,
de az ő keze sose fázott,
ellapátoltuk a havat, és valahogy nem akaródzott
hazamenni – máris? –, jó volt együtt,
mint akik megbeszélnek fontos dolgokat,
holott nem beszéltünk semmiről se,
csak felváltva vittük a rövid nyelű lapátot,
ami a halála után olyan rejtélyesen eltűnt,
elsétált egymaga messze az Árpád hídon túlra,
úgyhogy jobb, ha nem is keresem; már visszafelé,
a Soli Deo Gloria mellett elhaladva,
épp csak érintve gondolatban közös sétánkat,
ahogy egy madár szárnya épp csak érinti a vizet,
és huss! huss, apa, huss, május elseje, huss!,
megállok egy pillanatra, mint rég az eredetiben,
a felvonulókkal zsúfolt harsogó Dózsa György úton,
amikor eleresztettem az első színes léggömböt,
és néztem, ahogy száll fölfelé, és eltűnik a magasban.